

Sygnatura akt VI Ka 472/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 listopada 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Trzeja-Wagner

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Anny Juskiewicz

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2019 r.

sprawy **M. R.** ur. (...) w T.

syna W. i D.

oskarżonego z art. 180a kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 4 marca 2019 r. sygnatura akt VI K 893/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach.

Sygn. akt VI Ka 472/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 4 marca 2019 r. (sygn. akt VI K 893/18) uniewinnił oskarżonego M. R. od popełnienia czynu z art. 180 a k.k. polegającego na tym, że w dniu 29 kwietnia 2018 r. w P. na ul. (...), kierował samochodem marki R. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Starosty (...) numer (...).(…) (...) z dnia 21 grudnia 2016 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii (...)

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to jest art. 167 k.p.k. oraz 366 § 1 k.p.k., polegającą na nieprzeprowadzeniu przez Sąd I instancji wszystkich dowodów w sprawie, których potrzeba przeprowadzenia wyłoniła się w toku postępowania sądowego poprzez zaniechanie uzyskania całej dokumentacji dotyczącej wydania przez Starostę (...) decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami celem wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy pismem Starostwa Powiatowego w T. z dnia 23 maja 2018 r. a pismem z dnia 4 lutego 2019 r. w zakresie stwierdzenia ostateczności decyzji oraz zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka funkcjonariusza

Policji wykonującego czynności przesłuchania podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego, co w rezultacie doprowadziło do niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, a w konsekwencji do uniewinnienia oskarżonego.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się o tyle skuteczna, że spowodowała uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Niewątpliwym jest – mając na uwadze stan dowodowy niniejszej sprawy – iż zagadnieniem zasadniczym dla kwestii zakresu odpowiedzialności oskarżonego jest ustalenie daty ostateczności i wykonalności decyzji Starosty (...) z dnia 21.12.2016 r. – (...)(...) orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami M. R.. Sąd Rejonowy w tym zakresie posiadał dwie sprzeczne informacje: pismo podpisane przez Naczelnika Wydziału (...) J. C. z dnia 23.05.2018 r. (k. 5), z którego wynikało, że decyzja stała się ostateczna w dniu 10.01.2017 r. na zasadzie fikcji doręczenia przewidzianej w art. 44 § 4 k.p.a. oraz pismo podpisane przez Głównego Specjalistę – R. M. z dnia 4.02.2019 r. (k. 89), z którego wynikało, że decyzja stała się ostateczna i wykonalna w dniu 14.05.2018 r. Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na piśmie z dnia 4.02.2019 r., jednakże nie podjął próby wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy informacjami nadesłanymi przez Starostwo Powiatowe w T..

Sąd odwoławczy zwrócił się do Starostwa Powiatowego o nadesłanie akt dotyczących przedmiotowej decyzji i również uzyskał informację, iż przedmiotowa decyzja stała się ostateczna i wykonalna w dniu 14.05.2018 r. Jednakże z nadesłanych dokumentów wynikało, że oskarżony wiedział o tym, że został skierowany na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji w zakresie posiadanych uprawnień do kierowania pojazdami kategorii (...) w terminie do 30.08.2016 r., bowiem decyzja starosty (...) z dnia 29.03.2016 r. (...) została doręczona dorosłemu domownikowi – W. R. na adres którym dysponowało Starostwo. Z zeznań matki oskarżonego – D. R. wynikało, że ma stały telefoniczny kontakt z synem, więc zapewne przekazała mu tę informację. Skoro oskarżony nie spełnił warunków wskazanych w tejże decyzji to miał świadomość, iż zostanie wydana kolejna decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami i dlatego też późniejsza korespondencja kierowana do niego celowo nie była odbierana. Z wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie wynikało, że decyzję o cofnięciu uprawnień otrzymał dopiero 30.04.2018 r. i pokwitował jej odbiór w Komisariacie Policji. Natomiast wcześniej dwukrotnie zgłaszał w Starostwie, że zamieszkuje w Holandii. Należało zatem dokładnie rozpytać oskarżonego z jakich powodów zgłaszał w Starostwie o swoim pobycie w Holandii, kiedy to było i w jakim konkretnie wydziale to uczynił, czy zgłaszał to tylko ustnie czy też pisemnie wskazał zmianę miejsca pobytu. W tym zakresie Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 2 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., dotyczących konieczności dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych oraz inicjatywy z urzędu.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu natomiast na rozprawie zaprezentował odmienne stanowisko ponieważ policjanci przesłuchujący go wcześniej wywierali na niego presję mówiąc o potrzebie wysłania listów gończych. Ponadto z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że policjanci którzy przyjechali na miejsce kolizji mieli w systemie informację, że oskarżonemu cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami. Wyjaśnienia zaprezentowane przez oskarżonego Sąd Rejonowy powinien zweryfikować i w tym celu koniecznym było przesłuchanie policjanta zarówno przesłuchującego M. R. jak i tych, którzy przybyli na miejsce kolizji celem ustalenia jakimi konkretnie informacjami w odniesieniu do oskarżonego dysponowali. Sąd powinien ustalić czy decyzja Starosty (...) z dnia 21.12.2016 r. została przekazana Policji. Dowody te w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonego mogły mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wyjaśnienie tych okoliczności pozwoliłoby niewątpliwie na dokonanie bardziej wszechstronnej oceny zachowania oskarżonego.

Zgodnie z jasną regulacją art. 454 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie. Zatem nie było możliwe

orzeczenie reformatoryjnie. W myśl art. 437 § 2 zd. ostatnie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy niezbędne będzie ponowienie przewodu sądowego w pełnym wymiarze. Rozstrzygnięcie będzie uzależnione od wyników przeprowadzonego w całości postępowania dowodowego.

Wobec powyższego żądanie prokuratora odnośnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji zasługiwało na uwzględnienie.